

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag vieren wij Sacramentszondag.
Het Feest van de Heilige Eucharistie.
In mijn preek van vandaag
wil ik met u vooral eens stil staan bij:
'Hoe ontvangen wij eigenlijk de Heilige Communie?'

Ik herinner mij als kind zijnde
dat dat heel plechtig ging.
Soms bijna op het angstvallige af.
Je moest bijvoorbeeld nuchter zijn.
Dus als je zondags naar de Mis ging,
mocht je niet eerst ontbijten,
maar je ging nuchter naar de Mis.
En pas na de Mis mocht je dan weer eten.
En iedereen hield zich daar strikt aan.
Sommigen durfden zelfs nauwelijks hun tanden te poetsen
uit angst dat ze wat tandpasta zouden doorslikken!

En je mocht als gelovige ook absoluut niet
de Heilige Communie aanraken.
Dus iedereen ontving de Communie op zijn tong.
Allemaal heel erg plechtig.
Ik vond dat wel mooi.
Maar ook wel eens angstig en scrupuleus.
Dat was dan wat minder mooi.

En zo ontstond er in de jaren 60 een andere cultuur,
minder plechtig, minder angstig.
De Eucharistie werd bij wijze van spreken meer
zoals Jezus bij de wonderbare broodvermenigvuldiging.
Toen deelde Jezus vijf broden en twee visjes
aan alle aanwezige mensen uit.
De mensen zaten gezellig in het gras.
Dat was allemaal heel gezellig.
En tegelijk was het natuurlijk ook een wonder.

Maar de Eucharistie is toch meer
dan alleen maar een maaltijd.
Het was Het Laatste Avondmaal van Jezus,
vlak vóór Goede Vrijdag,
het moment waarop Jezus zou gaan sterven
aan dat kruis op Golgotha.
Jezus en zijn leerlingen vierden toen het jaarlijkse Paasmaal,
de uittocht uit Egypte.
Dus het was ook wel een gezellige en feestelijke maaltijd.
Maar die avond was het toch ook meer.
Want op die avond nam Jezus het brood
en zei: 'Dit is mijn Lichaam.'
En nam Hij de beker met wijn en zei:
'Dit is mijn Bloed.'
Ik denk niet dat de leerlingen al precies begrepen
wat Jezus daarmee bedoelde.
Maar ze zullen wel gevoeld hebben:
Hier gebeurt iets bijzonders.
En inderdaad, een paar uren later
zou Jezus toen ook werkelijk
zijn Lichaam en zijn Bloed geven
aan dat kruis op Golgotha.
Het bewijs van zijn Liefde tot het uiterste toe.

Als wij zo de Heilige Communie ontvangen,
hoe ervaren wij dat dan?
Is het alleen maar gezellig breken en delen?
Zoals bij de wonderbare broodvermenigvuldiging?
Of is het meer?
Zoals bij het Laatste Avondmaal?
Begrijp me goed, ik wil absoluut niet dat we weer
misschien angstig en scrupuleus als vroeger
de Heilige Communie zullen gaan ontvangen.
Maar wel dat we ons weer eens realiseren
hoe kostbaar en bijzonder de Heilige Communie is.

En daarvoor wil ik u graag dat mooie verhaal vertellen
van een vrouw ergens anders uit het evangelie.
Een vrouw die al twaalf jaar aan bloedvloeingen leed.
Ze was al bij heel wat doktoren geweest,
maar niemand had haar echt kunnen helpen.
En toen ontmoette zij Jezus.
Ze had al zoveel over Hem gehoord,
over al die wonderen die Hij had verricht.
En ze dacht:
'Als ik alleen maar eens de zoom van zijn kleed
zou kunnen aanraken!'
Maar ja, de mensen liepen allemaal om Jezus heen.
Het was een drukte van jewelste.
Maar gelukkig, toch zag ze kans om van achteren
de zoom van Jezus' kleed aan te raken.
En waarachtig, ineens voelde ze
dat de bloedingen ophielden!

Maar Jezus voelde ook iets!
En zo zei Jezus: 'Wie heeft Mij aangeraakt!'
Nou, de leerlingen vonden dat een beetje overdreven.
En ze zeiden tegen Jezus:
'Meester, iedereen hotst en botst hier tegen ons aan.
Zo druk is het.
Iedereen wil U zien en ontmoeten.
En nu zegt U ineens: 'Wie heeft Mij aangeraakt?'
'Nee', zei Jezus, 'dit was anders!'
'Ik voelde een kracht van Mij uitgaan!

En toen wist de vrouw dat ze niet langer
onopgemerkt kon blijven.
En een beetje trillend en bevend
knielde ze voor Jezus neer
en vertelde Hem waarom ze Hem had aangeraakt
en dat zij meteen beter was geworden.

Wat een mooi verhaal, hè!

Maar ik leer hier ook iets van.
Namelijk, als wij zo de Heilige Communie mogen ontvangen,
is het dan net zoals de menigte mensen om Jezus heen?
Hotsend en botsend.
Natuurlijk, ze wilden allemaal graag Jezus zien en ontmoeten.
Maar dat was het dan ook.

Of ontvangen we de Heilige Communie
zoals deze vrouw Jezus wilde aanraken.
Toch net anders dan al de mensen om haar heen.
Zij verwachtte iets van Jezus.
En daarom wilde ze Hem echt even aanraken.
Want zij wist, deze Man kan mij genezen.
Ze was misschien een beetje verlegen.
Maar toch wist ze precies was ze wilde.
Hem aanraken.
Al was het maar de zoom van zijn kleding.

Oh, ik hoop zo dat wij dat ook weer mogen leren.
In de Heilige Communie mogen wij Hem aanraken.
Mogen wij iets ervaren van zijn eindeloze Liefde
die Hij gaf aan een ieder van ons,
toen Hij stierf aan dat kruis op Golgotha.
En Jezus maakt die liefde heel concreet.
Ik zou bijna zeggen: tastbaar, eetbaar!
Want Jezus geeft heel concreet brood en wijn.
En daarvan zegt Hij heel kort en krachtig:
'Dit is mijn Lichaam en dit is mijn Bloed.'
'Dit is mijn liefde voor jou tot het uiterste toe.'
'Neem maar. Eet maar.'
'Het is mijn Liefde voor jou!'